

Arrest

nr. 178 167 van 22 november 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 17 juni 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 mei 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2016.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DELGRANGE *loco* advocaat J. HARDY en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde tot de Isaaq clan, subclan Sacad muse te behoren. U verklaarde geen nationaliteit te hebben omdat er in uw land van herkomst geen officiële regering is en dat u bovendien afkomstig bent uit Somaliland en dat er daar geen nationaliteiten gebruikt worden. U verklaarde geboren te zijn op 1 januari 1991 te Jufo Urley, en de laatste vijf jaar gewoond te hebben in (Tog) Wajaale, beiden gelegen in Gebiley district, Somaliland. U verklaarde uw vader nooit gekend te hebben en aldus geen achternaam te hebben, waarna u later verklaarde O.H. voornaam G. te heten. Uw moeder hertrouwde en verhuisde naar Gebiley. Op 18 jarige leeftijd bekeerde u zich tot het christendom en verhuisde mede daarom van Jufo Urley naar Wajaale waar u in het geheim uw religie beleefde. Ten gevolge van uw bekering kreeg u problemen met de broers van uw toekomstige vrouw, F..

U ontving verschillende messteken en belandde voor een periode van 2 maanden in het ziekenhuis. Terwijl u in het ziekenhuis lag besloot F. zich ook te bekeren tot het christendom. Op 10 januari 2015

huwde u in het geheim met F.. U woonde twee maanden lang in het geheim met haar samen waarna u benaderd werd door haar broers. Ze vielen u aan in uw huis en vermoordden een vriend van u, tevens een christen. U slaagde erin te ontsnappen en ontvluchtte Somaliland. U kwam in België aan op 15 juli 2015 en vroeg daags nadien asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een origineel medisch attest voor.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

U verklaarde voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet naar uw land van herkomst te kunnen terugkeren omdat u ten gevolge van uw bekering tot het christendom vrees te worden gedood te worden door uw schoonfamilie. **Uw relaas is door het Commissariaat-generaal echter beoordeeld als niet geloofwaardig.**

De verklaringen die u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS) op 13 april 2016 aflegde zijn immers essentieel verschillend van uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 18 augustus 2015.

Bij DVZ stelde u problemen te hebben met de broers van uw vrouw en te vrezen gedood te worden. De broers van uw vrouw zeiden dat u een bastaardkind was. U ontving verschillende messteken van de broers van uw vrouw ter hoogte van uw linkerbovenarm en op de linkerkant van de bovenrug (zie vragenlijst CGVS, 18 augustus 2015, vraag 3.4 en vraag 3.5). Verder stelt u geen andere problemen te hebben gehad met uw autoriteiten en uw medeburgers noch problemen van algemene aard (zie vragenlijst CGVS, vraag 9 a) b) c)). Bovendien verklaarde u bij de persoonsgegevens moslim te zijn (zie verklaring DVZ, 18 augustus 2015, p.4, punt 9). Ook met betrekking tot de geloofsovertuiging van uw vrouw verklaarde u dat zij moslima is (zie verklaring DVZ, p. 6, punt 15a). Zowel de vragenlijst van het CGVS als de verklaring DVZ werden door u ondertekend.

Wanneer er u bij aanvang van het gehoor op het CGVS gevraagd wordt of er nog andere elementen zijn waarom u niet kan terugkeren naar uw land van herkomst, buiten diegene die u reeds aanhaalde bij de DVZ, verklaarde u plots christen te zijn (zie gehoorverslag CGVS, 13 april 2016, p.3). U verklaarde bovendien dat de reden waarom u die messteken gekregen had uw geloofsovertuiging was en niet uw positie als bastaardkind, zoals u aangaf in de vragenlijst bij DVZ. Dit essentieel feit is tijdens uw eerdere verklaringen echter niet aan bod gekomen. De enige overeenkomst met uw eerdere verklaringen zijn uw problemen met de broers van uw vrouw. Bovendien verklaarde u tijdens het gehoor op het CGVS dat er een conflict plaatsgevonden heeft met de familie van uw vrouw waarbij u aangevallen werd met een pistool en een vriend van u gedood werd (zie gehoorverslag CGVS, p. 18 en p.22). Tot slot verklaarde u tijdens het gehoor op het CGVS (zie gehoorverslag CGVS, p. 21 en p. 23) verwondingen te hebben opgelopen op uw hoofd ten gevolge van een conflict met de gemeenschap nadat uw bekering aan het licht gekomen was en soms geslagen te worden. **Ook met betrekking tot deze incidenten legde u eerder geen verklaringen af. Integendeel zelfs, u verklaarde uitdrukkelijk geen problemen te hebben gehad met medeburgers.**

Wanneer u geconfronteerd wordt met de tegenstrijdigheden tussen uw verschillende verklaringen, zei u dat ze u op DVZ niet gevraagd hebben naar uw religie. Geconfronteerd met uw verklaringen bij DVZ waar bij religie duidelijk moslim te lezen staat (zie verklaringen DVZ, p. 4, punt 9) verklaarde u dat niet gezegd te hebben en dat u dat niet gevraagd werd. Op de vraag wat de reden dan zou kunnen zijn dat er moslim geschreven staat antwoordde u dat ze u de islam toegeschreven zouden hebben ten gevolge van uw Somalische herkomst. Nadat u nogmaals gevraagd wordt naar de reden dat u uw bekering tot het christendom verder niet vermeld had wanneer er u gevraagd werd naar de reden waarom u Somalië verlaten had, verklaarde u dat er u niet gezegd werd het verder uit te leggen en dat u dat het volgende interview moest uiteenzetten (zie gehoorverslag CGVS, p. 3-4). Wanneer er u gevraagd wordt waarom u bij DVZ verklaarde messteken te hebben ontvangen en deze niet linkte aan uw bekering maar aangaf deze te hebben ontvangen ten gevolge van uw positie als bastaardkind, antwoordde u dat niet gezegd te hebben en dat het fout is om vervolgens de vraag te stellen of het er zo staat dat u die messteken ontvangen heeft ten gevolge van uw positie als bastaardkind. Er worden u nog verschillende vragen gesteld over de reden waarom u bij DVZ niet vermeldde u bekeerd te hebben waar u telkens op antwoordde dat u die vraag niet gesteld werd (zie gehoorverslag CGVS, p. 15-16).

Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, aangezien op

hem de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielpcedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden aangenomen dat u dermate essentiële en frappante elementen als een bekering tot het christendom hierin zou hebben vermeld. Bovendien liet u de beweemde feiten niet enkel onvermeld, u verklaarde tevens uitdrukkelijk in de vragenlijst dat u moslim bent. Het is compleet ongeloofwaardig dat u bij uw asielaanvraag uw bekering tot het christendom niet vermeldt, maar het alleen heeft over 'problemen met de broers van uw vrouw' die 'zeiden dat u een bastaardkind was'. Redelijkerwijze mag van u verwacht worden dat u de beweemde bekering tot het christendom reeds vanaf het eerste interview zou vermeld hebben.

Wat betreft uw vermeende bekering tot het christendom moet gezegd worden dat er van een asielzoeker die beweert zich te hebben bekeerd, kan verwacht worden dat hij op een coherente en geloofwaardige wijze kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De asielzoeker dient tevens aannemelijk te maken dat zijn innerlijke overtuiging een onafscheidelijk deel uitmaakt van zijn persoon en religieuze identiteit. De asielzoeker moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de asielzoeker afkomstig is uit een land (in casu Somalië) waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging (in casu islam), strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekkende gevolgen heeft voor de asielzoeker.

Wat betreft de reden dat u zich bekeerd heeft tot het christendom verklaarde u dat Jezus in uw droom was verschenen en dat u vervolgens op zoek bent gegaan naar een kerk en de bijbel. Op die manier leerde u een man, genaamd A. kennen, die u wegwijst maakte in het christendom (zie gehoorverslag CGVS, p. 6, p. 16 en p. 22). Zo verklaarde u vervolgens dat het christendom voor een lang leven staat en dat u, nadat u de bijbel geleerd had, wist dat het christendom het juiste geloof was. Gevraagd naar de reden waarom u dacht dat het christendom het juiste geloof was, zei u dat u het persoonlijk gelooft dat de bijbel het juiste boek is omdat het boek zélf u dat vertelt (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). U verklaarde bovendien dat u voelde met God te communiceren toen u de bijbel las en dat u zelf vooraleer u meer te weten kwam over het christendom wist dat het de juiste godsdienst was (zie gehoorverslag CGVS, p. 22). U wederom gevraagd naar de reden waarom voor u het christendom het juiste geloof is, zei u dat hij de zoon van God is en de redder van de mens en dat het feit dat u hier vandaag zit een bewijs is dat u gered bent door Jezus Christus. U slaagt er op geen enkel ogenblik de intrinsieke motieven toe te lichten voor uw bekering tot het christendom noch kan u op een coherente en geloofwaardige manier toelichten waarom voor u het christendom de juiste religie is.

U verklaarde vervolgens hier in België naar de kerk te gaan en tevens in Ethiopië op zeer regelmatige tijdstippen, op zondag en soms op maandag, kerkelijke diensten bij te wonen. Met betrekking tot deze vieringen legt u allesbehalve doorleefde verklaringen af; u weet enkel dat als de priester preken geeft er amen gezegd wordt (zie gehoorverslag CGVS, p. 25).

Uw inhoudelijke kennis van het christendom laat bovendien grondig te wensen over. Zo verklaarde u dat de eerste zin van de Bijbel 'De naam van Jezus Christus' is (zie gehoorverslag CGVS, p. 24) terwijl de Bijbel begint met 'In den beginne schiep God de hemel en de aarde'. U slaagde er vervolgens niet in te vertellen over de geboorte van Jezus Christus terwijl u wel verklaarde de Bijbel vaak te lezen (zie gehoorverslag CGVS, p. 30). U gaf aan niet te weten wie Judas is en kende de twaalf apostelen niet. U gevraagd welke verhalen er dan wel in de bijbel staan gaf u 'Johannes' en vermeldde u dat hij een profeet is die gezegd heeft dat hij van God komt. U wist niet welk feest er gevierd wordt ter ere van de geboorte van Jezus. U kende Jozef niet. U had geen weet van gebeden die gericht worden naar God en verklaarde enkel God overal te kunnen aanbidden en op uw knieën te moeten gaan zitten tijdens het gebed (zie gehoorverslag CGVS, p. 24-25). U verklaarde gedoopt te zijn maar legde hierover weinig doorleefde verklaringen af (zie gehoorverslag CGVS, p. 27). Niets wijst erop dat u, zoals u zelf verklaarde, vaak de Bijbel leest. U slaagde er niet in gedetailleerde verklaringen af te leggen met betrekking tot uw algemene kennis van het christendom.

U verklaarde tot slot dat ook uw vrouw zich, dankzij u en ten gevolge van uw verwondingen, bekeerd heeft tot het christendom en dat zulke bekering gebeurt door de persoon veel preken te geven. U gaf echter geen geloofwaardige verklaringen over de manier waarop u haar bekeerd heeft en welke argumenten u gebruikt heeft om uw, toen nog toekomstige vrouw, te doen inzien dat het christendom het juiste geloof is (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat iemand zonder meer aanneemt dat het christendom het juiste geloof is zonder dat hiervoor inhoudelijke argumenten gegeven worden, zeker in een door de islam gedomineerde samenleving.

Bovendien was uw vrouw voor jullie huwelijk reeds getuige van de verwondingen die u aangedaan werden door haar familie en was ze dus op de hoogte van de verstrekkende gevolgen van

een bekering tot het christendom. Met betrekking tot uw kerkelijk huwelijk beperkt u zich te zeggen dat 'twee personen eerst moeten, er wordt gevraagd ben je akkoord, de andere ook, ga je de verantwoordelijkheden nemen van dat meisje en dat jullie het leven gaan leiden zoals Jezus Christus', wat erg summier is en van weinig doorleefdheid getuigt (zie gehoorverslag CGVS, p. 18). Uw verklaringen dat u in het geheim huwde met uw vrouw om vervolgens in het geheim samen te gaan wonen en slechts twee maanden later door haar familie benaderd werd terwijl u elke dag op dezelfde plek werkzaam was als schoenmaker zijn erg ongeloofwaardig (zie gehoorverslag CGVS, p. 28).

Het feit dat u een bijbel in het Somali bij u heeft, en dit regelmatig benadrukt, en een uiterlijk kenteken van uw geloof rond uw nek draagt, wat u volgens uw verklaringen tevens in uw land van herkomst reeds droeg, is niet voldoende om aan te tonen dat u zich werkelijk bekeerd heeft tot het christendom en dit geloof met volle overtuiging beleeft. Dat u bovendien reeds in uw land van herkomst een duidelijk kenteken van uw geloof rond uw nek zou hebben gehad, wijst op een zeker risicogedrag, dat in de context van Somaliland niet aannemelijk wordt bevonden.

Van iemand die zich reeds sinds de leeftijd van 18 jaar bekeerd heeft, aangeeft de bijbel vaak te lezen, terwijl eerder verklaard te hebben niet zo goed Somali te kunnen lezen (zie gehoorverslag CGVS, p. 10), en verklaart regelmatig kerkelijke diensten bij te wonen, mag verwacht worden meer inhoudelijk kennis te bezitten over het christendom. Geconfronteerd met uw beperkte kennis van het christendom, verklaarde u nog van plan zijn om te leren (zie gehoorverslag CGVS, p. 25), wat echter uw huidige gebrekkige kennis niet goedpraat, en enkel te geloven dat u een christene en een deel van Jezus Christus bent (zie gehoorverslag CGVS, p. 30). Uw kennis over het christendom is dermate minimaal, zoals omstandig toegelicht (zie supra), zodat u de oprechtheid van uw bekering niet aannemelijk heeft kunnen maken. Immers, zo een flagrant gebrek aan kennis over het christendom valt niet te rijmen met een bekering van de islam naar het christendom. Uw argumenten hieromtrent kunnen dit flagrant gebrek aan kennis niet verklaren of vergoelijken. Van iemand die beweert zich te hebben bekeerd uit overtuiging en zich dermate te hebben verdiept in het christendom, mag verwacht worden dat hij een goede kennis bezit over zijn nieuwe religie. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat uw bekering niet is ingegeven vanuit een oprechte motivatie om zich te bekeren tot het christendom en niet de uitdrukking vormt van een werkelijke en oprechte innerlijke geloofsovertuiging doch wel is ingegeven vanuit opportunistische overwegingen en met het oogmerk om uzelf een reden te verschaffen om asiel aan te vragen.

Op basis van het voorgaande beschouwt het Commissariaat-generaal uw relaas over uw bekering tot het Christendom en de daaruit voortvloeiende problemen als ongeloofwaardig.

Wat betreft uw eerst vernoemde problemen ten gevolge van uw positie als bastaardkind binnen de Somalische samenleving, moet vermeld worden dat u meermaals de kans gegeven werd dieper in te gaan op deze problematiek doch dat u er niet in slaagde uw problemen hieromtrent verder te duiden noch deze aannemelijk te maken. U slaagt er vooreerst niet in uit te leggen waarom de samenleving u als bastaard beschouwt. Bovendien toont u weinig interesse in de eigen familie geschiedenis; zo bent u niet op de hoogte of uw ouders al dan niet gehuwd waren (zie gehoorverslag CGVS, p. 4-5 en p. 10). Het lijkt erg eigenaardig dat u, gezien de door u verklaarde achtergestelde positie in de samenleving, op geen enkel punt verder geïnformeerd heeft naar de relatie tussen uw moeder en vader. Dat gezegd zijnde verklaarde u wel te vermoeden dat uw vader vermoord werd door Al-shabaab in Somalië (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Het bovenstaande doet vragen rijzen over de waarachtigheid van uw positie als bastaardkind binnen de samenleving.

U verklaarde tijdens het gehoor op het CGVS uitdrukkelijk die messteken gekregen te hebben door uw geloof en ontkende het verband tussen het incident en uw positie als bastaardkind (zie gehoorverslag CGVS, p. 14). U verklaarde echter wel uitgemaakt te worden voor bastaard en altijd haat gekend te hebben maar dat het incident met uw schoonfamilie daar niet mee in verband stond (zie gehoorverslag CGVS, p. 29). Verder tijdens het gehoor op het CGVS haalde u geen concrete problemen aan ten gevolge van uw positie als bastaardkind. Tot slot werd er u gevraagd of er nog andere redenen zijn waarom u niet zou kunnen terugkeren naar Somaliland waarop u antwoordde dat er geen ander probleem is en dat dit probleem al groot genoeg is. U gevraagd naar vragen of toevoegingen, gaf u aan niets meer te willen toevoegen (zie gehoorverslag CGVS, p. 31).

U legde in het kader van uw asielaanvraag een medisch attest voor opgesteld door huisarts Dr. Jean van Lochem. Het attest stelt dat u geheugenproblemen heeft maar bevat geen enkele informatie over hoe tot deze diagnose gekomen is. U verklaarde zelf dat ze u onder een machine gezet hebben (zie gehoorverslag CGVS, p. 21). Dit attest is bovendien opgesteld door een huisarts en niet door een ter zake bevoegd specialist. Het aangebrachte medisch attest is dan ook niet van aard om aan te tonen dat uw cognitief geheugen dermate is aangetast dat u niet in staat zou zijn coherente en consistente verklaringen af te leggen.

Uit de gehoorverslagen blijkt daarenboven dat de vragen goed begrepen werden en op spontane wijze omstandige verklaringen werden afgelegd. Dat u erin slaagt gedetailleerde verklaringen af te leggen

over uw clan (zie gehoorverslag CGVS, p. 7 en p. 19), de clan van uw moeder (zie gehoorverslag CGVS, p. 11-12), uw leefomgeving (zie gehoorverslag CGVS, p. 7-9) en uw reis naar Ethiopië (zie gehoorverslag CGVS, p. 29-30) strookt niet met het gegeven geheugenproblemen te hebben. U stelde bovendien op het einde van het gehoor alle vragen begrepen te hebben, de tolk Somali heel goed begrepen te hebben en maakte geen enkele opmerking aangaande het verloop van het gehoor. Bij de vraag of u nog iets aan uw asielrelaas had toe te voegen, maakte u geenszins melding van geheugenproblemen die uw gehoor beïnvloed zouden kunnen hebben.

Het attest maakt bovendien ook melding van psychische problemen ten gevolge van evenementen. Een huisarts is echter geenszins bevoegd een causale link vast te stellen dus de psyché van een persoon en de oorzaken daarvan. Er werden ook verschillende lichamelijke kwetsuren, zoals littekens en brandwonden, vastgesteld waarvan er foto's bijgevoegd werden. Van de brandwonden maakte u tijdens het gehoor op het CGVS geen melding.

Tot slot dient er te worden benadrukt dat een medisch attest geen sluitend bewijs is voor de omstandigheden waarin iemand zijn verwondingen opliep. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt; rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen; desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit Tog Wajaale. In casu dient dus de veiligheidssituatie in Somaliland beoordeeld te worden. Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Somaliland en Puntland (zie COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Puntland en Somaliland" dd. 15 juli 2015) blijkt dat Somaliland een functionerende regering heeft en dat de veiligheidssituatie in de gebieden die Somaliland onder zijn controle heeft door verschillende bronnen als stabiel wordt omschreven.

Verder blijkt dat er gewapende groepen en milities actief zijn. Al-Shabaab zou in Somaliland vooral bestaan uit kleine logistieke eenheden. In 2015 is een militie onder leiding van Suldan Wabar actief in de regio Awdal, die strijdt voor de aansluiting bij de federale staat Somalië. De militie neemt vooral de strijdkrachten van Somaliland als doelwit, en soms ook overheidsfunctionarissen. Bij het geweld door deze militie vallen geen dodelijke slachtoffers en raakt één soldaat gewond. Er doet zich ook geweld tussen clans voor in Somaliland, waarbij er soms ook melding gemaakt wordt van enkele dodelijke slachtoffers, en er zijn enkele gewelddadige incidenten tussen jeugdbendes onderling en tussen jeugdbendes en de politie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er actueel in Somaliland geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Actueel is er voor burgers uit Somaliland aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 17 juni 2016 een schending aan van de artikelen 48/3 tot 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM),

van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van *“het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt”*.

Verzoeker benadrukt dat hij *“onmiddellijk heeft aangegeven, op het begin van het gehoor, dat hij niet alles heeft kunnen vertellen bij DVZ”* en dat hij *“heeft aangegeven en uitgelegd heeft dat er hem geen tijd werd gelaten om zijn bekering te vermelden”*. Volgens hem kunnen zijn verklaringen *“dus niet als tegenstrijdig worden beschouwd, er kan enkel geconcludeerd worden dat verzoekers verklaringen bij DVZ onvolledig waren”*. Hij wijst erop dat zijn antwoorden op de vragenlijst *“extreem beknopt waren, wat bevestigd de verklaring van verzoeker dat hij geen tijd kreeg om meer details te geven”* en dat uit de *“die drie zinnen kan ook niet geconcludeerd worden dat de derde zin rechtstreeks verbonden is met de tweede: er werd een nieuw paragraaf begonnen voor dat tweede stuk”*.

Volgens verzoeker *“maakt de bestreden beslissing een selectieve lezing van het gehoorverslag en wordt er geen rekening gehouden met alle verklaringen van verzoeker”*. Hij benadrukt dat hij over de reden van bekering uitlegde: *“Verzoeker woonde op straat, en iemand helpt hem en spreekt over christendom. Dit is zowel coherent als geloofwaardig. Daarna pas heeft verzoeker gedroomd over Jezus en heeft hij beslist dat het “de juiste religie” was (CGVS, bl. 16). Nadat hij dus al gehoord had over het christendom door A., die verzoeker geholpen heeft toen hij op straat leefde en dat hij gedroomd had over Jezus is verzoeker gaan zoeken naar ergens waar hij meer zou kunnen weten over het christendom en die religie oefenen.”*. Hij wijt zijn deels gebrekkige kennis aan het feit *“dat men sowieso een andere religieuze opvoeding krijgt als men een religie leert in een land waar die onderdrukt is, met een andere traditie, en op veel latere leeftijd dan in België”*, aan het feit *“dat verzoeker weinig geschoold is en geheugenproblemen heeft, verzoeker toch veel weet over het christendom”* en aan het feit dat hij over het christendom leerde *“door de enkele christenen die hij in Somalië is tegengekomen, die waarschijnlijk meer over hun eigen visie van het christendom zullen hebben gepraat”*. Hij meent dat verzoeker desondanks *“zich wel degelijk grondig heeft geïnteresseerd in die religie”* en hij klaagt aan dat *“geen aanvullende vragen gesteld (werden) over zijn ervaring met het christendom in Somalië, over zijn bezoeken aan de kerk, en dergelijke zaken. Er werden hem enkel theoretische vragen gesteld, terwijl het evident is dat gezien zijn beperkte scholing en de onderdrukking van die religie in zijn land van herkomst, de totale afwezigheid van de christelijke cultuur, het logisch is dat verzoeker geen goede kennis kan hebben van de elementen die we evident vinden.”*.

Verzoeker voert aan dat geen rekening werd gehouden *“met die elementen die verzoekers onwetendheid kunnen uitleggen, terwijl verzoeker een medisch attest heeft bijgebracht waaruit blijkt dat hij geheugenproblemen heeft”*, temeer gezien er volgens verzoeker *“zoveel belang wordt gehecht, zoals in het geval van de bestreden beslissing, aan het memoriseren van theoretische informatie over een religie”*.

Verzoeker vraagt hem als vluchteling te erkennen, hem minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR,

Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Inzake verzoekers nationaliteit

2.3. Uit de artikelen 48/3, § 1 en 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet volgt dat de nood aan bescherming, geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoeker of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan invoeren of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Vooreerst kan uit het administratief dossier blijken dat verzoeker bij zijn binnenkomst als volgt stelde land: Somalië; Provincie-departement: Somaliland; nationaliteit: Somalië (zie persoonsgegevens vraag 5 en 6, Dienst Vreemdelingenzaken 18 augustus 2015).

Verzoeker verklaarde op het Commissariaat-generaal *“geen nationaliteit”* te hebben omdat *“Het land van waar ik kom is er geen officiële regering, ik zelf kom vanuit Somaliland en daar gebruiken ze geen nationaliteiten.”* (gehoor, p. 3). Hij gaf aan in Somaliland geboren te zijn en vandaar *“afkomstig”* te zijn (gehoor, p. 5). Ook het verzoekschrift stelt dat verzoeker *“geen nationaliteit”* heeft. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt inderdaad dat Somaliland in 1991 de onafhankelijkheid uitriep, doch ook dat deze zelfverklaarde onafhankelijkheid niet internationaal erkend werd. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden waar hij beweert dat Somaliland na het uitroepen van de eigen onafhankelijkheid niet langer behoort tot Somalië. Immers nergens wordt aangetoond dat Somalië hiermee heeft ingestemd en niet langer zijn soevereiniteit behoudt over het ganse grondgebied van dit land met inbegrip van Somaliland. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom de Somalische regelgeving inzake de nationaliteit niet langer op verzoeker toepasselijk zou zijn. Minstens wordt het tegendeel niet aangetoond. Verzoekers asielrelaas dient dan ook te worden getoetst ten aanzien van Somalië.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4. Verzoeker beweert niet te kunnen terugkeren naar Somalië omwille van zijn bekering tot het christendom. De Raad hecht echter geen geloof aan verzoekers verklaringen hieromtrent.

2.5. Zo maakte verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele melding van zijn bekering (vragenlijst DVZ, vraag 3.5), laat staan van de problemen met zijn schoonbroers hierdoor, en gaf hij zelfs aan dat hij en zijn vrouw *“moslim”* waren (verklaring DVZ, vraag 9, vraag 15a). Verzoeker vermeldde op de Dienst Vreemdelingenzaken enkel een incident waarbij hij *“verschillende messteken (kreeg) van de broers van mijn vrouw ter hoogte van mijn linkerbovenarm en op de linkerkant van de bovenrug”* dat hij niet aan zijn beweerde bekering koppelde. Verzoeker vertelde niets over een conflict met zijn schoonfamilie waarbij hij aangevallen werd met een pistool en waarbij zijn vriend gedood werd (gehoor, p. 18, 22), noch over enige problemen met de gemeenschap (gehoor, p. 21, 23). De uitleg in het verzoekschrift dat verzoeker dit bij het Commissariaat-generaal *“onmiddellijk heeft aangegeven, op het begin van het gehoor, dat hij niet alles heeft kunnen vertellen bij DVZ”*, dat zijn antwoorden op de vragenlijst *“extreem beknopt waren, wat bevestigt de verklaring van verzoeker dat hij geen tijd kreeg om meer details te geven”* en *“dat er hem geen tijd werd gelaten om zijn bekering te vermelden”*, kan verzoekers nalatigheid niet verklaren. De Raad wijst erop dat de asielzoeker bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken erop gewezen wordt dat van hem wordt verwacht dat hij

kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de asielzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Ondanks het feit dat de vragenlijst aldus niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen uit zijn asielrelaas vermeldt (RvV, nr. 115 211 van 6 december 2013; RvV, nr. 123 325 van 29 april 2014). Bovendien werden verzoekers verklaringen op Dienst Vreemdelingenzaken aan hem voorgelezen in het Somalisch en heeft hij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties of aanvullingen aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. Dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken aldus kennelijk wel de tijd kreeg om te verklaren dat hij problemen had met zijn schoonbroers omdat hij een bastaardkind was, doch er niet in slaagde zijn voornaamste vluchtmotief - de bekering tot het christendom - te vermelden, doet ernstig afbreuk aan de waarachtigheid ervan.

2.6. De geloofwaardigheid van verzoekers bekering tot het christendom wordt verder ondermijnd door zijn weinig doorleefde verklaringen. Zo kon hij geenszins overtuigend zijn redenen voor de bekering uitleggen (gehoor, p. 6, 22), terwijl de beslissing om zich te bekeren een ingrijpende invloed heeft op een persoon en zijn familie en bovendien niet enkel inhoudt dat men toegelaten wordt in de nieuwe religieuze gemeenschap maar ook dat men zich afkeert van zijn oude geloof, waardoor verwacht kan worden dat verzoeker deze wending in zijn leven nauwgezet kan belichten en verhelderen. Dit geldt des te meer wanneer de asielzoeker afkomstig is uit een land als Somalië waar de bekering tot een ander dan het in het land algemeen gangbare islam geloofsovertuiging, strafbaar is en minstens maatschappelijk niet aanvaardbaar is. Verder bleek verzoeker onaannemelijk onwetend over het christendom (gehoor, p. 3, 24-25, 27, 30) en legde hij vage verklaringen af over de bekering van zijn vrouw en over hun kerkelijk huwelijk (gehoor, p. 13, 18, 20). De uitleg in het verzoekschrift *“dat men sowieso een andere religieuze opvoeding krijgt als men een religie leert in een land waar die onderdrukt is, met een andere traditie, en op veel latere leeftijd dan in België”* en dat hij over het christendom leerde *“door de enkele christenen die hij in Somalië is tegengekomen, die waarschijnlijk meer over hun eigen visie van het christendom zullen hebben gepraat”* kan verzoekers gebrek aan kennis over elementaire zaken in het christendom, zoals de geboorte van Jezus, welk feest er gevierd wordt ter ere van deze geboorte en wie Jozef is (gehoor, p. 3, 24-25, 27, 30), niet verschonen. Van iemand die beweert te volharden in zijn nieuwe geloof niettemin het risico op vervolging dat hiermee gepaard ging, en ook regelmatig aan Bijbelstudie deed en nog steeds doet (gehoor, p. 30), kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zijn verboden religie uitvoerig kan toelichten. Waar er in het verzoekschrift op gewezen wordt *“dat verzoeker weinig geschoold is”*, antwoordt de Raad dat ook van een persoon met *“beperkte scholing”* kan worden verwacht dat hij een meer dan gewone belangstelling aantoonde voor zijn bekering, minstens met doorleefde ervaringen kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met zijn religie. Immers een beperkte scholing houdt niet in dat verzoekers inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast (minstens wordt dit niet aangetoond) of hem zouden beletten gericht te denken of nog verzoeker zouden verhinderen zijn religie te kunnen toelichten.

Aldus kan slechts worden vastgesteld dat verzoeker niet betwist dat zijn verklaringen over zijn bekering onvoldoende zijn. Aangezien zijn toelichtingen over zijn de incoherenties, tegenstrijdigheden zijn dermate flagrant dat het in wezen telkens een ander scenario voorgehouden wordt en aldus niet te verschonen valt door geheugenproblemen.

2.7. In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat geen rekening werd gehouden *“met die elementen die verzoekers onwetendheid kunnen uitleggen, terwijl verzoeker een medisch attest heeft bijgebracht waaruit blijkt dat hij geheugenproblemen heeft”*. De Raad merkt op dat het medisch attest melding maakt van *“troubles psychiques”* en *“troubles de memoire”*, maar dat hieruit geenszins blijkt dat na een diepgaand medisch onderzoek onomstotelijk vaststaat dat het cognitief geheugen of de mentale gezondheid van verzoeker dermate is aangetast dat hij niet in staat is om globaal genomen, een coherent en consistent relaas naar voor te brengen of te antwoorden op eenvoudige vragen omtrent basiselementen van het christelijk geloof. Uit niets blijkt dan ook dat verzoeker niet in staat zou zijn om ook gehoord te worden over de asielmotieven die hijzelf aanbrengt, noch dat de door hem voorgehouden psychologische problemen of geheugenproblemen van die aard zijn om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn asielaanvraag.

Dit klemte te meer nu verzoeker wel probleemloos kennis kon weergeven over zijn clan (gehoor, p. 7, 19), de clan van zijn moeder (gehoor, p. 11-12), zijn leefomgeving (gehoor, p. 7-9) en zijn reis naar Ethiopië (gehoor, p. 29-30). Hij maakt dan ook niet aannemelijk dat zijn geestelijke toestand hem ervan zou

weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen, zodat de vastgestelde vaagheden en onwetendheden onverkort blijven.

2.8. Het medisch attest waarin littekens worden vastgesteld kan verzoekers asielrelaas niet ondersteunen. Een document dient, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen te ondersteunen, *quod non in casu*. Bovendien doet de arts weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en kan hij - rekening houdend met zijn bevindingen - vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen, maar de arts kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen (RvS, nr. 132.261 van 10 juni 2004).

2.9. Verzoeker onderneemt in dit verzoekschrift geen ernstige poging om de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen te weerleggen, noch brengt hij thans argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van algemene en theoretische beschouwingen over de motiveringsplicht en de beginselen van het vluchtelingenrecht, het maken van verwijten naar het CGVS, het geven van gefabriceerde post-factum verklaringen, het formuleren van bouté beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkungen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

2.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.11. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.12. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Somaliland geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Op basis van "COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Puntland en Somaliland" van 15 juli 2015 - door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier -, stelt de Raad immers vast dat dat Somaliland een functionerende overheid heeft en dat de veiligheidssituatie in de gebieden die Somaliland onder zijn controle heeft door verschillende bronnen als stabiel wordt omschreven. Verder blijkt dat er gewapende groepen en milities actief zijn. Al-Shabaab zou in Somaliland vooral bestaan uit kleine logistieke eenheden. In 2015 is een militie onder leiding van Suldan Wabar actief in de regio Awdal, die strijdt voor de aansluiting bij de federale staat Somalië. De militie neemt vooral de strijdkrachten van Somaliland als doelwit, en soms ook overheidsfunctionarissen. Bij het geweld door deze militie vallen geen dodelijke slachtoffers en raakt één soldaat gewond. Er doet zich ook geweld tussen clans voor in Somaliland, waarbij er soms ook melding gemaakt wordt van enkele dodelijke slachtoffers, en er zijn enkele gewelddadige incidenten tussen jeugdbendes onderling en tussen jeugdbendes en de politie. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

2.13. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.14. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.15. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK